

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

12 юли 1973 година*

„Преюдициално запитване, отправено от Pretore di Milano”

По дело 2-73

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда в приложение на член 177 от Договора за ЕИО от Pretore di Milano в наредба от 11 януари 1973 г., по производството, висящо пред този съд между

Riserio Luigi Geddo

и

Ente Nazionale Risi

относно тълкуването на член 5 и член 40, параграф 3 от Договора за ЕИО и на някои разпоредби от Регламент № 359/67/ЕИО на Съвета от 15 юли 1967 г. относно организацията на пазара на ориз,

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н R. Monaco и г-н P. Pescatore, председатели на състав, г-н A. M. Donner, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н C. Ó Dálaigh и г-н Mackenzie Stuart (докладчик), съдии,

Генерален адвокат: г-н A. Trabucchi,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С Наредба от 11 януари 1973 г., депозирана до секретаря на Съда на 16 януари 1973 г., Pretore di Milano е поставила, по силата на член 177 от Договора за ЕИО, редица въпроси относно тълкуването на член 5, член 40, параграф 3, алинеи 2, 3 и член 86 от Договора, както и на някои разпоредби от Регламент № 359/67/ЕИО от 25 юли относно организацията на пазара на ориз (ОВ 174, 31 юли 1967 г.).

Тези въпроси са поставени във връзка с парична такса, наричана договорно мито, наложено на купувача на ориз Paddy с произход от страната, за финансиране на дейността на Национална служба по ориз.

---

* Език на производството: италиански.

По първите шест въпроса

2. В първия въпрос се съдържа запитване дали член 40, параграф 3, алинея 2 от Договора, съвместно с член 5, забранява на дадена държава-членка да оторизира събирането на финансови такси върху покупката на ориз Paddy в тази държава за сметка на организация, различна от държавата.

Във втория въпрос се съдържа запитване дали съществува дискриминация по смисъла на същото правило по член 40, във връзка с разпоредбите на Регламент № 359/67 и на член 5 от Договора, поради факта, че такса от този род не се възстановява по време на износа към държава-членка или към трета страна.

В третия въпрос се съдържа запитване дали, като се оторизира едно такова плащане, без междуременно да се предвиди задължението за неговото възстановяване при износ, то тогава самата Общност е нарушила своите задължения, които са постановени в алинея 3 от член 40, параграф 3 във връзка с разпоредбите на Регламент № 359/67/ЕИО.

В четвъртия въпрос се съдържа запитване дали разпоредбите на алинеи 2 и 3 от член 40, параграф 3 са пряко приложими в съдебната система на държавите-членки и дали те са породили за частни лица, субективни права, които националните юрисдикции трябва да спазват и, в случай на положителен отговор, дали те са породени на датата на влизане в сила на Регламент № 16/64 или на Регламент № 359/67/ЕИО.

В първата част на петия въпрос се съдържа запитване дали прилагането на една такава вноска нарушава принципа на предпочитане на продуктите на Общността, установен във второ съображение от Регламент № 359/67, а във втората част на петия въпрос, както и в шестия въпрос, дали вноска от този вид може да представлява такса с равностоен на мито ефект или мярка с равностоен на количествено ограничение ефект, забранено по силата на Регламент № 359/67.

3. Преди да се даде отговор на тези въпроси, е уместно да се разгледа контекста на разпоредбите, цитирани в рамките на Договора.

Член 40 от Договора е част от специалните правила за функционирането и развитието на общия пазар на земеделски продукт, предвидени в член 38.

За да се достигнат целите, определени в член 39, член 40, параграф 2 предвижда установяването на обща организация на земеделските пазари, която има една от следните три форми: общи правила в областта на конкуренцията, задължителна координация между различните пазарни национални организации или европейската организация на пазара.

Параграф 3 от член 40 предвижда общата организация, установена съгласно параграф 2, да съдържа всички мерки, които са необходими за достигане на целите, определени в член 39, включително регламентирането на цените, като уточнява, че общата организация трябва да изключи всякаква дискриминация между производители и потребители на Общността, и че една евентуална обща ценова политика трябва да бъде основана на общи критерии и на еднакви методи на изчисление.

По смисъла на член 43, Комисията трябва да представи предложения относно въвеждането в сила на обща селскостопанска политика, включително заместването на националните организации, а Съветът е упълномощен да разгледа тези предложения като приема регламенти или директиви, а също така и решения.

Съветът, с Регламент № 16/64/ЕИО от 5 февруари 1964 г. (ОВ 34, 27 февруари 1964 г., стр. 574) гарантира постепенното установяване на организация на пазара на ориз.

Тази организация на пазара съдържа предимно, за държавите-членки производителки, годишното фиксиране на индикативните цени и определянето, за целите на индикативната цена, на интервенционна цена, на която компетентните органи са длъжни да закупуват ориз Paddy, който им се предлага, както и годишното определяне на обща установена прагова цена за първата година, за целите на установената цена на световния пазар и на нивото на която цената на внесените продукти трябва да бъде изравнена посредством променлива ставка.

Регламент № 359/67 от 25 юли 1967 г., с който е бил заменен този регламент, предвижда единна индикативна цена за лющен ориз, на базата на която две интервенционни цени, едната за Arles, другата за Vercelli, са определени за нелющен ориз.

Освен този единен режим на цените, Регламентът предвижда събирането на единна ставка при внос от трети страни, както и единно възстановяване при износ към същите тези страни;

По смисъла на член 20, параграф 2 и на член 23 от упоменатия регламент е забранено събирането на мито или такса с единна ставка при износ към трета страна или при търговията в рамките на Общността.

4. Следователно, в рамките на пазара на ориз, член 40 е бил приложен с Регламент 359/67, пряко приложим от националните юрисдикции, в съответствие с член 189 от Договора.

Като предвижда, че държавите-членки предприемат всички мерки, които са необходими за изпълнение на задълженията, и че те се въздържат от всички мерки, които могат да застрашат осъществяването на целите на Договора, член

5 постановява общо задължение за държавите-членки, чието конкретно съдържание зависи, във всеки отделен случай, от разпоредбите на Договора или на правилата, които произтичат от неговата обща система.

В сектора ориз, единствените разпоредби на Регламента, които забраняват националните мерки, са същите, които се съдържат в член 20, параграф 2 и член 23.

5. Забраната за събирането на мито или такса с равностоен ефект, предвидени в член 20, параграф 2 от упоменатия регламент, обхваща всяка такса, събирана поради или по време на вноса от или износа към трета страна

Забраната за събирането на мито или такса с равностоен ефект при търговията в рамките на Общността, предвидена в член 23 от упоменатия регламент, обхваща всяка такса, събирана поради или по време на вноса от или износа на съответния продукт, която има за резултат, чрез промяна на неговата себестойност, същото ограничително влияние върху свободното движение на стоки, като митото.

Тази забрана обхваща всяка парична такса, която засяга стоките поради факта, че те преминават границата.

6. Изглежда, че не е такъв случая с вътрешната такса, която засяга единствено националните продукти при сключване на договор и цели да се вливат средства във фонд за подпомагане на националното производство.

От друга страна, тази такса не може да противоречи на разпоредбите на Регламента, които предвиждат възстановявания при износ, освен ако тя се явява метод за намаляване на стойността на тези възстановявания.

На последно място, ако една такава такса може едновременно с това да бъде следствие от разпоредбите относно помощите, относно вътрешните налози, както и от член 5, член 40, параграф 3 и член 98 от Договора, Комисията е тази, която трябва да гарантира спазването на тези разпоредби с още по-голямо старание, когато частните лица са лишени от правото на възстановяване.

7. Забраната на всяко количествено ограничение или мярка с равностоен ефект, предвидена в член 20, параграф 2 от упоменатия регламент, има освен това за цел да попречи на държавите-членки да вземат едностранни мерки за ограничаване на износа към трети страни, различни от тези, предвидени в Регламентите.

Забраната на една такава мярка, в докладите в рамките на Общността, предвидена в член 23, има за цел да гарантира свободното движение на стоки в рамките на Общността.

Забраната на количествените ограничения е насочена към мерките, които имат цялостен или частичен възбранителен характер за внос, за износ или за транзитно преминаване, в зависимост от случая.

Мерките с равностоеен ефект са не само тези, които се представят под формата на забрана, която е охарактеризирана по този начин, но също така на препятствия, независимо от тяхното наименование или техния механизъм, които имат същия ефект.

Такъв не е случаят с парична такса, като тази, посочена от националния съдия.

По последния въпрос

8. В този въпрос се съдържа запитване дали налагането на едно такова плащане може да представлява злоупотреба с господстващо положение по смисъла на член 86 от Договора.

9. Член 86 от Договора не е приложим за такса, предназначена да финансира националните помощи.

По съдебните разноски

10. Разходите, направени от правителството на Италианската република и посредством Комисията на Европейските общности, за представяне на становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството, висящо пред националната юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски;

По изложените съображения,

като взе предвид процесуалните документи;

след като изслуша доклада на докладчика;

след като изслуша пледоариите на ищеца и ответника в главното производство, правителството на Италианската република и Комисията на Европейските общности;

след като изслуша заключенията на генералният адвокат;

като взе предвид Договора за създаване на Европейската икономическа общност, и по-специално членове 40, 86 и 177 от него;

като взе предвид Регламент № 359/67/ЕИО на Съвета от 25 юли 1967 г.;

като взе предвид Протокола относно Статута на Съда на Европейската икономическа общност, и по-специално член 20 от него;

като взе предвид Процедурния правилник на Съда на Европейските общности,

Съдът,

като се произнася по въпроси, отправени от Pretore di Milano, съгласно наредбата, издадена от тази юрисдикция на 11 януари 1973 г., реши:

1. Вътрешна такса, която засяга единствено национални продукти при сключването на договори, чиито предмет е тя, и е предназначена да влива средства във фонд за подпомагане на националното производство, не предполага такса с равностоен на мито ефект при износа.

2. Една такава такса може да бъде в противоречие с разпоредбите на Регламент № 359/67/ЕИО на Съвета от 25 юли 1967 г. който предвижда възстановявания при износ, само ако тя се явява средство за намаляване на сумите им.

Подписи

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 12 юли 1973 година.

Подписи